

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Свечкарьова Олександра Віталійовича щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) частини першої статті 33, статті 130, частин першої, другої статті 268, частини десятої статті 294 Кодексу України про адміністративні правопорушення

м. К и ї в
10 квітня 2018 року
№ 47-1(II)/2018

Справа № 3-119/2018 (4833/17)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Шаптали Наталі Костянтинівни (секретар колегії) – головуючої,
Запорожця Михайла Петровича – доповідача,
Мойсика Володимира Романовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Свечкарьова Олександра Віталійовича щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) частини першої статті 33, статті 130, частин першої, другої статті 268, частини десятої статті 294 Кодексу України про адміністративні правопорушення.

Заслухавши суддю-доповідача та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Свечкаръов О.В. звернувся до Конституційного Суду України з конституційною скаргою щодо перевірки на відповідність статті 1, частині другій статті 3, частинам першій, другій статті 8, частинам першій, другій статті 24, частині четвертій статті 32, частині другій статті 61, пунктам 1, 2 частини другої статті 129 Конституції України положень частини першої статті 33, статті 130, частин першої, другої статті 268, частини десятої статті 294 Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі – Кодекс).

Відповідно до частини першої статті 33 Кодексу стягнення за адміністративне правопорушення накладається у межах, установлених Кодексом та іншими законами України.

Згідно зі статтею 130 Кодексу керування транспортними засобами особами в стані алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або під впливом лікарських препаратів, що знижують їх увагу та швидкість реакції, а також передача керування транспортним засобом особі, яка перебуває в стані такого сп'яніння чи під впливом таких лікарських препаратів, а так само відмова особи, яка керує транспортним засобом, від проходження відповідно до встановленого порядку огляду на стан алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або щодо вживання лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції, – тягнуть за собою накладення штрафу на водіїв у розмірі шестисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян з позбавленням права керування транспортними засобами на строк один рік і на інших осіб – накладення штрафу в розмірі шестисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (частина перша); повторне протягом року вчинення будь-якого з порушень, передбачених частиною першою цієї статті, – тягне за собою накладення штрафу на водіїв у розмірі однієї тисячі двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян з позбавленням права керування транспортними засобами на строк три роки і на інших осіб – накладення штрафу у розмірі однієї тисячі двохсот неоподатковуваних

мінімумів доходів громадян з оплатним вилученням транспортного засобу чи без такого (частина друга); дії, передбачені частиною першою цієї статті, вчинені особою, яка двічі протягом року піддавалася адміністративному стягненню за керування транспортними засобами у стані алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або під впливом лікарських препаратів, що знижують її увагу та швидкість реакції, за відмову від проходження відповідно до встановленого порядку огляду на стан алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або щодо вживання лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції, – тягнуть за собою накладення штрафу на водіїв у розмірі двох тисяч чотирьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян з позбавленням права керування транспортними засобами на строк десять років і на інших осіб – накладення штрафу у розмірі двох тисяч чотирьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян з оплатним вилученням транспортного засобу чи без такого (частина третя); вживання водієм транспортного засобу після дорожньо-транспортної пригоди за його участю алкоголю, наркотиків, а також лікарських препаратів, виготовлених на їх основі (крім тих, що входять до офіційно затвердженого складу аптечки або призначені медичним працівником), або після того, як транспортний засіб був зупинений на вимогу поліцейського, до проведення уповноваженою особою медичного огляду з метою встановлення стану алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або щодо вживання лікарських препаратів, що знижують його увагу та швидкість реакції, чи до прийняття рішення про звільнення від проведення такого огляду, – тягне за собою накладення штрафу на водіїв у розмірі однієї тисячі двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або адміністративний арешт на строк п'ятнадцять діб, з позбавленням права керування транспортними засобами на строк три роки (частина четверта); керування річковими або маломірними суднами судноводіями в стані алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або під впливом лікарських препаратів, що знижують їх увагу та швидкість реакції, а так само передача керування судном особі, яка перебуває в стані такого сп'яніння чи під впливом таких лікарських

препаратів, а також відмова осіб, які керують річковими або маломірними суднами від проходження відповідно до встановленого порядку огляду на стан алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або щодо вживання лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції, – тягнуть за собою накладення штрафу в розмірі ста п'ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або позбавлення права керування всіма видами плавучих засобів на строк від одного до трьох років, або громадські роботи на строк від сорока до шістдесяти годин, або адміністративний арешт на строк від десяти до п'ятнадцяти діб (частина п'ята); дії, передбачені частиною п'ятою цієї статті, вчинені особами, які не мають права керування річковими або маломірними суднами, – тягнуть за собою накладення штрафу в розмірі ста п'ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або адміністративний арешт на строк від десяти до п'ятнадцяти діб (частина шоста).

Як зазначено у статті 268 Кодексу, особа, яка притягається до адміністративної відповідальності, має право: знайомитися з матеріалами справи, давати пояснення, подавати докази, заявляти клопотання; при розгляді справи користуватися юридичною допомогою адвоката, іншого фахівця у галузі права, який за законом має право на надання правової допомоги особисто чи за дорученням юридичної особи, виступати рідною мовою і користуватися послугами перекладача, якщо не володіє мовою, якою ведеться провадження; оскаржити постанову по справі; справа про адміністративне правопорушення розглядається в присутності особи, яка притягається до адміністративної відповідальності; під час відсутності цієї особи справу може бути розглянуто лише у випадках, коли є дані про своєчасне її сповіщення про місце і час розгляду справи і якщо від неї не надійшло клопотання про відкладення розгляду справи (частина перша); при розгляді справ про адміністративні правопорушення, передбачені частиною першою статті 44, статтями 51, 146, 160, 172⁴, 172⁹, 173, 173², частиною третьою статті 178, статтями 185, 185¹, статтями 185⁷, 187 Кодексу, присутність особи, яка притягається до адміністративної

відповідальності, є обов'язковою; у разі ухилення від явки на виклик органу внутрішніх справ або судді районного, районного у місті, міського чи міськрайонного суду цю особу може бути органом внутрішніх справ (Національною поліцією) піддано приводу (частина друга).

Відповідно до частини десятої статті 294 Кодексу постанова апеляційного суду набирає законної сили негайно після її винесення, є остаточною й оскарженню не підлягає.

Дзержинський районний суд міста Харкова постановою від 2 листопада 2016 року визнав Свечкарьова О.В. винним у вчиненні адміністративного правопорушення, передбаченого частиною першою статті 130 Кодексу, та притягнув до адміністративної відповідальності у вигляді штрафу з позбавленням права керування транспортним засобом. Апеляційний суд Харківської області постановою від 13 грудня 2016 року апеляційну скаргу Свечкарьова О.В. залишив без задоволення, а рішення суду першої інстанції – без змін.

Автор клопотання стверджує, що адміністративне стягнення за вчинення адміністративного правопорушення, передбаченого статтею 130 Кодексу, слід прирівняти до злочину невеликої тяжкості, а осіб, яких притягають до адміністративної відповідальності, ставлять в нерівне становище, зокрема з особами, що вчинили суспільно небезпечне діяння, яке містить склад злочину, передбаченого Кримінальним кодексом України.

Крім того, суб'єкт права на конституційну скаргу не погоджується з відсутністю можливості оскарження (перегляду) постанови апеляційного суду Харківської області від 13 грудня 2016 року в касаційному порядку, стверджуючи, що положенням частини десятої статті 294 Кодексу порушено його конституційне право на судовий захист.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначаються, зокрема, конкретні положення закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України, а також обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункти 5, 6 частини другої статті 55).

Однією з підстав для відмови у відкритті конституційного провадження у справі є неприйнятність конституційної скарги, яка визнається такою у разі, якщо її зміст і вимоги є очевидно необґрунтованими (пункт 4 статті 62, частина четверта статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“).

Із аналізу конституційної скарги вбачається, що у ній не наведено обґрунтування тверджень щодо неконституційності положень частини першої статті 33, статті 130, частин першої, другої статті 268, частини десятої статті 294 Кодексу, а вказана аргументація зводиться до посилання на окремі статті Основного Закону України, Кодексу, Кримінального кодексу України, Податкового кодексу України, юридичні позиції Конституційного Суду України та практику Європейського суду з прав людини.

Крім того, положення частини першої статті 33, частин першої, другої статті 268 Кодексу в остаточному судовому рішенні у справі Свечкарьова О.В. не застосовувалися, як це передбачено положеннями пункту 9 статті 7, частини першої статті 55, частини першої статті 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Автор клопотання фактично висловлює незгоду з існуючим законодавчим регулюванням питання перегляду постанов у справах про адміністративне правопорушення, що також не є обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності положень частини десятої статті 294 Кодексу.

Отже, конституційна скарга не відповідає вимогам пункту 9 статті 7, частини першої, пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, статтями 7, 32, 37, 50, 55, 56, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Свечкарьова Олександра Віталійовича щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) частини першої статті 33, статті 130, частин першої, другої статті 268, частини десятої статті 294 Кодексу України про адміністративні правопорушення на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ця Ухвала є остаточною.

Судді
Конституційного Суду України

Запорожець М.П.

Мойсик В.Р.

Шаптала Н.К.